

Tűzijáték (I)

Zöld görögtűz a fűzfa:
halottainkat földből kiégető,
beomló láng hasonmás.

Tűzijáték (II)

Kán-kánt jár az este,
az éjbe tapos,
bolondját járatják vele —

nekünk,

bolondját járjuk —

neki . . .

Sziporkázik a város pogány ravatala.

Vidám elővirrasztás.

Hála a láthatatlan felvigyázóknak —
rendetlenül is rendezett.

Befejezetlen korszakok torán

beváltatlan kölcsön-életek,

fél-évtizedek

és ünnepélyesen lezárt évnegyedek.

S a napok?

a hetek.

Ahol a kérdés

s a válasz egyremegy:

az eredmény —

az a fénypezsgős égbolt . . .

ez a habozó csend . . .

Elő hát,

ragyogás-ropogtatók,

nyájas szemek,

fény-rongyrazók,

égen szétmálló tekintetek

s mindenki jelmondatkája:

„Utánam az özönvíz!”!

Hol az örzők?

a strázsán vigyázók?

Hol a mozdulat,

a tűzön ökölbe zsugorodó kéz?

(Nem a Szenté!)

Hol a kör,
s a kör közepén
a kikáltandó elmebeteg?
Csak a vakító halálos játék,
melytől fényszálkás a hal csillagképe
s az agyvelő sistergőn kráteres.
Csak a tűzön-vizen átkelő sereg . . .
s a nagy haddel-hadon túl ácsorgókat
élve elhagyó lélek fényjelei —
az éjjél előtti néma harangszó.

KONCSOL LÁSZLÓ

A lepke-füst

Susog az álmos félhomály
A góca láng a góca szellem
Egy lepke-füst az ősz szelekben
Lélek de korma szétszítál

Kuvik vonít az eb-madár
Apró láng leng az álom ellen
a volt napért s a fénykeretben
az élő életet talál

A gyermek mind több tűzbe lép
s a fán sok rezgő lélek ég
kőrömnnyi láng lidércke lepke

A ködben égő domb lebeg
virraszt a holt élők felett
az élő holtak gyertya-lelke

NAGY GÁSPÁR

Februáriu

(M. S. mestert is idézve)

Már nem ősz . . .
még nem tavasz . . .
most nem nyár . . .